

Rep. Nr. 27/13

*

AR. NA-030bis-10

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
19 juli 2013

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Leidend ambtenaar van
30 augustus 2010

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

Inzake : 1. Mevrouw A..., verpleegkundige, wonend te XXXX,

Appellante, die wordt vertegenwoordigd door mr. C..., advocaat, met kantoor te XXXX.

2. B..., KBO-nr. XXXX, met maatschappelijke zetel te XXXX,

Vrijwillig tussenkomende partij, die wordt vertegenwoordigd door mr. C..., advocaat, met kantoor te XXXX.

Tegen : De LEIDEND AMBTENAAR van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, orgaan van actief bestuur, met kantoor te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dr. D..., geneesheer-inspecteur, en de heer E..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 30 mei 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

1 RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van geïntimeerde ;

- de bestreden beslissing van de Leidend ambtenaar van 30 augustus 2010, ter kennis gegeven aan appellante bij aangetekend schrijven van 6 september 2010 ;
- het verzoekschrift tot beroep van 2 oktober 2010, ontvangen ter griffie op 5 oktober 2010 ;
- de conclusie van geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 17 december 2010;
- de conclusie van appellante, ontvangen ter griffie op 5 september 2011 ;
- de oproepingsbrieven van 29 april 2013.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 30 mei 2013:

- de heer E... in de uiteenzetting van het juridische luik en de conclusies van geïntimeerde;
- dr. D... in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies van geïntimeerde;
- meester C... in de uiteenzetting van de middelen en de conclusies van appellante en de vrijwillig tussenkomende partij.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 19 juli 2013, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

*
* *
* *

2 VOORWERP VAN HET GESCHIL

2.1 Tenlastelegging

Geïntimeerde voerde een onderzoek uit naar de realiteit en conformiteit van de verstrekkingen die appellante als verpleegkundige bij de vrijwillig tussenkomende partij aan de verplichte ziekteverzekering heeft aangerekend, of laten aanrekenen.

Er werd één inbreuk ten laste gelegd :

Door het opstellen en ondertekenen van formulieren 703ter met een te hoge hulpbehoevendheidsscore, niet beantwoordend aan de

criteria zoals bepaald in de bijlage bij het K.B. van 14/09/1984 tot vaststelling van de Nomenclatuur van Geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en wijzigingen, inzonderheid artikel 8 § 1, 1°, II en 2°, II van de Nomenclatuur, het mogelijk te hebben gemaakt dat prestaties met een te hoge sleutelletterwaarde konden worden geattesteerd en aangerekend op verzamelgetuigschriften model D zowel op haar naam als op naam van andere verpleegkundigen.

Bij 1 verzekerde werd in de periode van 2 januari 2001 tot 10 november 2001 vastgesteld als ten onrechte aangerekend wegens een te hoge hulpbehoevendheidsscore : 7 x 425294, zijnde 7 prestaties met waarde € 132,93.

Rekening houdend met de verschilregel (forfait A mocht worden aangerekend) bedraagt het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen € 63.

2.2 Betwiste beslissing van 30 augustus 2010

Geïntimeerde heeft op 30 augustus 2010 het volgende beslist:

- de tenlastelegging ten laste van appellante is bewezen;
- de termijn waarbinnen een administratieve geldboete kan worden uitgesproken, is verstreken;
- er wordt akte verleend aan de B... van zijn vrijwillige tussenkomst;
- appellante en de vrijwillig tussenkomende partij, zijn er samen toe gehouden de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, nl. € 63 terug te betalen.

2.3 Vordering van appellante

De vordering van appellante strekt ertoe:

In hoofdorde, de vordering van het RIZIV onontvankelijk te verklaren;

In ondergeschikte orde, de vordering van het RIZIV onontvankelijk/ongegrond te verklaren wegens de overschrijding van de redelijke termijn;

In uiterst ondergeschikte orde, de vordering van het RIZIV ongegrond te verklaren.

Akte te nemen van de vrijwillige tussenkomst van de B...

*
* *

3 STANDPUNTEN VAN DE PARTIJEN

3.1 Standpunt van appellante en de vrijwillig tussenkomende partij

3.1.1 In hoofdorde stelt appellante dat de feiten rechtsgeldig in het proces-verbaal van vaststelling werden opgenomen.

Gelet op het feit dat er geen termijn is bepaald waarbinnen de feiten aanhangig dienden te worden gemaakt, dient te worden teruggegrepen naar het gemeen recht. De verjaringstermijn van artikel 2262bis § 1, lid 2 van het Burgerlijk wetboek (B.W.) is van toepassing.

Nu het proces-verbaal van vaststelling dateert van januari-februari 2003 en appellante slechts bij brief van 28 januari 2010 werd verzocht om haar verweer over te maken, is de gemeenrechtelijke termijn om de feiten aanhangig te maken bij geïntimeerde ruim verstreken. Bijgevolg is de vordering van geïntimeerde onontvankelijk. Minstens dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet is genomen binnen een redelijke termijn.

3.1.2 In ondergeschikte orde stelt appellante dat zij als bediende tewerkgesteld was bij de vrijwillig tussenkomende partij, rechtspersoon die ook de inning van de verschuldigde bedragen heeft georganiseerd. Appellante ondertekende hiertoe zelfs een volmacht. Het is derhalve de vrijwillig tussenkomende partij die als zorgverlener moet worden aangesproken door geïntimeerde.

Aangezien appellante werkzaam was in loondienst van de vrijwillig tussenkomende partij, kan zij op basis van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet van 3 juli 1978, enkel aangesproken worden voor schade ontstaan uit een zware fout, bedrog of herhaalde lichte fout.

Nu geïntimeerde er niet in slaagt een zware fout in hoofde van appellante te bewijzen, is de terugvordering van de prestaties *ratione personae* onontvankelijk en kan deze enkel gericht worden tegen de rechtspersoon.

3.1.3 Appellante stelt vervolgens dat bij het nemen van de bestreden beslissing, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

Vooreerst is de redelijke termijn in deze zaak ruimschoots overtreden. Hierdoor dient de terugvordering van de aangerekende verstrekkingen te worden beoordeeld als onontvankelijk of minstens ongegrond, bij gebreke aan mogelijkheid voor appellante om het tegendeel van de tenlastelegging te bewijzen. Geïntimeerde baseert zich immers enkel op bewijzen *à charge* ten aanzien van appellante.

De beslissing van geïntimeerde zou tevens behept zijn met een schending van het onafhankelijkheids- en onpartijdigheidsbeginsel, hetgeen de beslissing onrechtmatig maakt.

Verder zou geïntimeerde niet motiveren waarom de tenlastelegging bewezen is.

3.1.4 In uiterst ondergeschikte orde stelt appellante dat er geen overscoring is gebeurd. Geïntimeerde zou zich verschuilen achter de verklaring van de heer F..., gewezen hoofdverpleegkundige, om het beleid van de vrijwillig tussenkomende partij te veroordelen. De heer F... was volgens appellante en de vrijwillig tussenkomende partij evenwel geen onbesproken figuur. Hij is geen objectieve persoon om het beleid van zijn werkgever uiteen te zetten. Hij had vijf maanden voor zijn verklaring ontslag genomen.

De verklaring van de heer F... wordt als basis voor de tenlasteleggingen gebruikt, terwijl daarnaast geen enkele hoofdverpleegkundige die in 2001 werkzaam was bij de vrijwillig tussenkomende partij werd gehoord.

Bovendien geven de interne procedures inzake het scorebeleid nauwgezet aan hoe binnen de structuur van de vrijwillig tussenkomende partij de invulling van de katz-schalen gebeurt. Appellante stelt met klem dat de scoring van de afhankelijkheidsgraad van de patiënten conform de interne procedure verliep. De beoordeling van de katz-schalen van geïntimeerde en de daaruit voortvloeiende terugvordering, wordt getypeerd door willekeur in plaats van objectiviteit.

Bovendien kan het herevalueren van iemand zijn afhankelijkheidsgraad van twee jaar geleden, de test van de redelijkheid niet doorstaan, omwille van volgende elementen:

- het opstellen van de katz-schalen is zeer persoonsgebonden;
- gelet op de wisselende gezondheidstoestand en wisselende zorgbehoevendheid van bepaalde patiënten, is het niet mogelijk om een evaluatie op te stellen die voor elke dag dient; de zorgverlener is het best geplaatst om een gemiddelde zorgbehoevendheid te bepalen, niet de geneesheer-inspecteur/verpleegkundige-controleur twee jaar na de feiten;
- de geneesheer-inspecteur gaat over tot herevaluatie zonder medische of psychische achtergrondkennis over de

- patiënten;
- gelet op de gevoeligheid van de materie dient het gesprek tussen de patiënt en de geneesheer-inspecteur met de nodige korrel zout te worden genomen;
- geïntimeerde heeft reeds talrijke wijzigingen doorgevoerd met betrekking tot het opstellen van de katz-schalen, doch zonder dat dit tot een sluitend resultaat heeft geleid; het bestaande systeem is behept met subjectiviteit en kan allerminst doorgaan als een sluitend systeem op basis waarvan grote bedragen kunnen worden teruggevorderd.

3.2 Standpunt van geïntimeerde

3.2.1 Geïntimeerde stelt dat het beroep van appellante tijdig werd ingesteld en derhalve ontvankelijk is.

3.2.2 Nopens de ingeroepen verjaring stelt geïntimeerde dat de feiten tijdig werden vastgesteld, binnen de termijn van artikel 174, eerste lid, 10° van de gecoördineerde wet.

Betreffende de aanhangigmaking van de feiten bij het Comité/de Leidend Ambtenaar, stelt geïntimeerde dat de gecoördineerde wet hiervoor in het verleden geen termijn voorzag. Derhalve dient de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van tien jaar in aanmerking te worden genomen, overeenkomstig artikel 2262 bis § 1, lid 1 B.W.

Bovendien heeft de overschrijding van de redelijke termijn geen gevolgen voor de onontvankelijkheid van de vordering of de nietigheid van de beslissing.

Wat de gevolgen op bewijsrechtelijk vlak betreft, werd geoordeeld dat alle feiten bewijskrachtig op stuk waren vastgesteld. Er konden zich dan ook geen bewijsrechtelijke moeilijkheden voordoen, zoals er evenmin sprake kon zijn van de schending van de rechten van verdediging.

Betreffende de verjaring van de terugvordering van de ten onrechte aangerekende prestaties, stelt geïntimeerde dat de verjaring pas ingaat op het ogenblik dat er een definitieve beslissing tussenkomt van het (toenmalige) Comité of (thans) van de Kamer van eerste aanleg of de Kamers van beroep. Er is derhalve geen reden om de verjaring te stuiten omdat de verjaring nog niet eens loopt.

De beslissingen van geïntimeerde werden genomen binnen de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van tien jaar.

3.2.3 Nopens de vermeende schending van de redelijke termijn stelt geïntimeerde:

- dat de processen-verbaal van vaststelling nog geen

beschuldiging in de zin van artikel 6 EVRM in zich houden; bijgevolg kon de redelijke termijn slechts beginnen te lopen vanaf de datum waarop aan appellante werd gevraagd om haar verweermiddelen kenbaar te maken, hetzij vanaf 28 januari 2010;

- dat de overschrijding van de redelijke termijn niet kan leiden tot de onontvankelijkheid of de herleiding van het uitspreken van de terugvordering; deze heeft enkel gevolgen voor het eventueel opleggen van een administratieve geldboete (welke *in casu* niet werd opgelegd omdat de wettelijke termijn hiervoor reeds verstreken was);
- dat wat de gevolgen op bewijsrechtelijk vlak betreft, dient te worden vastgesteld dat alle feiten bewijskrachtig zijn vastgesteld en dat er geen sprake kan zijn van schending van de rechten van verdediging;
- dat de termijn van artikel 143 § 3 van de gecoördineerde wet een termijn van orde betreft en geen vervaltermijn.

3.2.4 Nopens de onafhankelijkheid en onpartijdigheid stelt geïntimeerde dat de wetgever gemachtigd is de beslechting van geschillen te onttrekken aan de organen van de rechterlijke orde en deze toe te wijzen aan een administratief orgaan.

Immers, de beslissingen van geïntimeerde kunnen betwist worden en worden voorgelegd door een jurisdictioneel beroep bij een administratief rechtscollege, met name de Kamer van eerste aanleg en de Kamers van beroep. Tevens kan een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. De wet voorziet derhalve wel degelijk een onafhankelijke en onpartijdige behandeling van het dossier.

Tevens wordt verwezen naar het feit dat het onpartijdigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur op grond van de hiërarchie van de rechtsnormen dient te wijken voor een uitdrukkelijk wettelijk voorschrift, *in casu* artikel 112 § 2 van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen inzake gezondheid.

De betrokken verpleegkundigen hebben bovendien steeds hun rechten van verdediging kunnen uitoefenen.

3.2.5 Met betrekking tot de motiveringsplicht zoals voorzien door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is een beslissing van een orgaan van actief bestuur vanuit formeel oogpunt voldoende gemotiveerd door de vermelding van de redenen waarom het bestuur tot dat bepaald besluit gekomen is. Er dient geen antwoord te worden gegeven op de verschillende argumenten die de betrokkene in de voorbereidingsfase naar voren heeft gebracht. Deze motiveringsplicht valt niet gelijk te stellen met de plicht tot motivering van jurisdictionele beslissingen. Het volstaat dat de determinerende motieven voor de beslissing worden aangeduid.

De beslissing werd volgens geïntimeerde wel degelijk gemotiveerd onder verwijzing naar verklaringen van geconsulteerde huisartsen, getuigen en de eigen vaststellingen van de geneesheer-inspecteur.

3.2.6 Met betrekking tot de (on)ontvankelijkheid van de vordering *ratione personae*, stelt geïntimeerde dat appellante als verpleegkundige een inbreuk heeft gepleegd op de reglementaire voorschriften; inbreuk die haar persoonlijk kan worden toegerekend in haar hoedanigheid van zorgverlener op grond van artikel 2, n) van de gecoördineerde wet.

Bovendien is artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet niet van toepassing in de voorliggende administratiefrechtelijke procedure.

De zorgverlener heeft de katz-schalen zelf opgesteld. Hij/zij is derhalve steeds verantwoordelijk voor alle prestaties die werden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering onder zijn/haar naam. Als de zorgverleners deze verplichtingen niet naleven, kunnen sancties worden opgelegd.

Appellante draagt dan ook persoonlijk, in haar hoedanigheid van zorgverlener en medewerker van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, de verantwoordelijkheid voor de verstrekkingen die ten onrechte werden aangerekend onder haar eigen naam.

3.2.7 Nopens de overscoring stelt geïntimeerde dat van iedere zorgverlener wordt verwacht dat hij/zij voldoende kennis heeft van de vigerende reglementaire bepalingen. Vooral van die reglementering of nomenclaturebepalingen die specifiek tot zijn/haar beroepsdomein behoren. Een zorgverlener blijft altijd verantwoordelijk voor de correcte aanrekening van de door hem/haar geleverde prestaties. Appellante kan zich dan ook niet beroepen op omstandigheden die haar verantwoordelijkheid uitsluiten of verminderen.

De geneesheer-inspecteur heeft patiënten of hun familieleden verhoord. In geval van duidelijke overscoring werd deze bevestigd door de huisarts. De rechtmatigheid van het optreden van geïntimeerde wordt bovendien vermoed; de onrechtmatigheid moet bewezen worden. Dit bewijs wordt niet geleverd.

De controle door geïntimeerde is per definitie *a posteriori*. Dit volgt uit de regelgeving zelf. In die zin kan het optreden dan ook niet onrechtmatig of discriminerend zijn. De werkmethode is niet onredelijk. Pas na zorgvuldige overwegingen, worden inbreuken lastens een zorgverlener geformuleerd, waarbij rekening wordt gehouden met de verklaringen van de zorgverlener, de patiënt zelf, de huisarts en eventuele getuigen.

De overscoring werd in elk dossier gedetailleerd uiteengezet in de

gevvalsbespreking. De verklaring van de hoofdverpleegkundige F... is bovendien zeer verhelderend voor wat betreft de werking van de verschillende afdelingen van de vrijwillig tussenkomende partij.

De algemene verklaring van appellante legt de nadruk op het inscoren van de katz-schaal in functie van de frequentie dat de verzekerde moet worden bezocht. Wie volgens deze schaal in aanmerking komt voor zeven toiletten per week, wordt aangemaand zichzelf te wassen in het weekend. Verminderingen in frequentie zouden in de regel pas bij een verlenging aangepast worden, terwijl een toename in de frequentie direct het voorwerp van een wijziging uitmaakt. Voor wat betreft de score 3 voor "eten" is de uitleg van appellante eerder verwarrend. Ook voor de aanpassing van de frequentie met Tippex wordt geen sluitende verklaring gegeven.

4 BEOORDELING

4.1 Ontvankelijkheid van het beroep

Geïntimeerde heeft de bestreden beslissing van 30 augustus 2010 aan appellante en de vrijwillig tussenkomende partij ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 6 september 2010.

Appellante en de vrijwillig tussenkomende partij hebben tegen deze beslissing beroep ingesteld bij verzoekschrift van 2 oktober 2010, ontvangen ter griffie op 5 oktober 2010.

Het beroep werd derhalve regelmatig ingesteld, binnen de termijn van één maand vanaf de kennisgeving van de beslissing, overeenkomstig de bepalingen van artikel 156 § 3 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 (hierna "de gecoördineerde wet").

Het beroep is bijgevolg ontvankelijk.

4.2 Gegrondeheid van het beroep

De Kamer van eerste aanleg zal onmiddellijk de ten laste gelegde feiten onderzoeken. Voor zover nodig, zal nadien worden ingegaan op de andere door partijen opgeworpen middelen en overwegingen.

Aan appellante wordt ten laste gelegd dat zij de evaluatieschaal betreffende de fysieke afhankelijkheidsgraad van één verzekerde patiënt (katz-schaal) heeft overschat. Op basis hiervan zouden ten onrechte forfaitaire honoraria zijn aangerekend (art. 8 § 1 en § 5 van de Nomenclatuur – K.B. van 14/09/1984).

Appellante betwist deze tenlastelegging, stellende dat zij geen fout heeft begaan. Bovendien zou het niet redelijk zijn om de

afhankelijkheidsgraad van de betrokken patiënt twee jaar na datum opnieuw te evalueren.

De Kamer van eerste aanleg heeft in een zaak van een andere verpleegkundige die tewerkgesteld was bij de vrijwillig tussenkomende partij, en van wie de aangerekende prestaties voor 2001 tevens onderzocht werden in hetzelfde onderzoek van de geneesheer-inspecteur, volgende overwegingen gemaakt (K.v.B., 28 februari 2013, A.R. nr. NB-058-07):

“Deze kritiek op het tijdstip van de controle en op de wijze waarop de inbreuken zijn vastgesteld, kan niet volstaan om de tenlastelegging bij voorbaat als ongegrond af te wijzen.

Het bewijs van de ingeroepen inbreuk dient omwille van het tijdsverloop, de vraag naar de vereiste kennis van derden (in casu in het bijzonder de huisarts) over alle feitelijke noden en problemen én de mogelijke schroom of onvolledigheid van de verzekerde bij het afleggen van verklaringen hieromtrent, wel met de nodige omzichtigheid te worden beoordeeld.

Als uitgangspunt bij de beoordeling van het bewijs van de ingeroepen inbreuk geldt in het algemeen het artikel 169 (oud) van de Z.I.V.-wet 1994. Hierin werd bepaald dat de processen-verbaal opgemaakt door de inspecteurs en controleurs die naar aanleiding van hun controleopdracht een overtreding van de wettelijke bepalingen vaststellen, bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs.

Deze bepaling geldt evenwel niet onverkort. Zij heeft betrekking op de processen-verbaal waarin overtredingen zijn vastgesteld, dit wil zeggen waarin het bestaan van materiële feiten wordt geconstateerd die een overtreding uitmaken.

De processen-verbaal die enkel het verhoor van patiënten, de betrokken zorgverlener of andere getuigen weergeven, en waarin geen materiële feiten zijn vastgesteld, worden daarentegen niet bedoeld in het voormelde artikel 169. Ten aanzien van deze processen-verbaal dient de rechter te oordelen in hoeverre zij als een bewijs van bepaalde als overtreding gekwalificeerde feiten kunnen gelden (cfr. Arbh. Antwerpen (afd. Hasselt), 25 september 1995, J.T.T., 1996, 198, noot).”

Ter staving van de inbreuk beroept geïntimeerde zich op de verklaringen van appellante, de verzekerde, de huisarts, een hoofdverpleegkundige, alsook op de katz-schaal die klaarblijkelijk op basis daarvan werd opgesteld door de geneesheer-inspecteur/verpleegkundige-controleur.

De door appellante opgestelde evaluatie wordt niet weerlegd door de verklaring van de verzekerde patiënt of de huisarts, noch door de conclusies die hieruit worden afgeleid. Het is immers niet duidelijk of

deze verklaringen volledig zijn, noch of zij met volledige kennis van zaken en een correcte inschatting van alle problemen zijn opgemaakt, zoals dit mag verwacht worden van appellante die als zorgverlener regelmatig en rechtstreeks met de noden en problemen van de verzekerde te maken heeft.

Dit geldt met name voor de score voor het criterium "eten" die door appellante wordt aangehaald, doch waarvan niet duidelijk blijkt of hierop voldoende werd ingegaan in de verklaringen van de andere personen.

Verder is de verklaring van appellante over het al dan niet bezoeken van de verzekerde tijdens het weekend irrelevant, nu er voor de weekends geen prestaties werden aangerekend.

Ook de verklaring van de hoofdverpleegkundige F... kan ter zake niet als een bewijs van een inbreuk worden aangenomen. Afgezien van het feit dat er slechts één hoofdverpleegkundige werd gehoord binnen de organisatie, laat de algemene toelichting van de heer F... bij de wijze waarop de katz-schalen naar zijn mening worden toegepast, niet toe om hieruit enige conclusie te trekken. Over de inbreuk die concreet ten laste is gelegd van appellante, zegt de verklaring immers niets. In welke mate en om welke reden de heer F... op de hoogte was of moest zijn van de wijze waarop appellante de evaluatie ter zake heeft uitgevoerd, is evenzeer onduidelijk (K.v.B., 28 februari 2013, A.R. nr. NB-058-07).

Op grond van voormelde overwegingen is de Kamer van eerste aanleg van oordeel dat de ingeroepen inbreuk niet afdoende werd bewezen. Er bestaat immers redelijke twijfel over de vraag of er *in casu* wel degelijk sprake is van een overschatting van de katz-schaal door appellante.

Bij gebrek aan afdoende bewijs, dient de vordering van geïntimeerde als ongegrond te worden afgewezen.

Het beroep van appellante tegen de bestreden beslissing is dan ook gegrond.

Alle overige middelen zijn ter zake niet dienend.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145.

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Neemt akte van de vrijwillige tussenkomst in de procedure van de B... (KBO-nr. XXXX).

Verklaart het beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing van 30 augustus 2010.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 19 juli 2013 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Sara SABLON, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;

- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Sara SABLON

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Sara SABLON, magistraat-voorzitter, en dokter Hugo COPPENS en dokter Viviane VAN ELSHOCHT, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Jan VAN GILS en mevrouw Mariette VANHOEK, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (art. 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, §3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, vanaf de eerste werkdag dag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (art. 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (art. 156, § 2, eerste lid).

